

Podolské mosty

Název emise: Europa: Mosty
Den vydání: 2. května 2018
Hodnota: E (ke dni vydání 35 Kč); kat. č. 978 (ČP)
Rozměr známkového obrazu: 33 x 33 mm
Výtvarný návrh: Milan Bauer
Liniová kresba a rytec FDC: Václav Fajt
Druh tisku: plnobarevný OF
Papír: fl-an-OF; **Tisk:** PTC Praha
Tisková forma: 12x PL 6
Náklad: 120 tis.
FDC: OTp v barvě hnědé
Tisk: PTC Praha; **Náklad:** 3 300

Letošní společné téma pro vydání známek poštovních správ sdružených v PostEuropu zní: *Mosty*. U nás byly pro známku šťastně vybráni dva reprezentanti mostního stavitelství, původně stojící vedle sebe a nyní už po desítky let „rozsazení“ – což samo o sobě je pozoruhodné. Jde o železobetonový most u vesničky Podolsko (součást obce Podolí v okrese Písek), dlouhý více než půl kilometru a ve velké výšce překonávající údolí Vltavy. Postaven byl za protektorátu (což se příliš nezdržuje), ovšem myšlenka na jeho zbudování pochází už z konce 20. let. Postavení mostu se ujalo ministerstvo veřejných prací, přípravu osobně řídil přednost mostního odboru ministerský rada Dr. Ing. Václav Janák (neplést s architektem Pavlem Janákem, zhruba ve stejné době autorem návrhu podoby mostu v pražské Libni, o němž se teď hodně mluví). Nový most umožnil řidičům vyhnout se prudkému sjezdu hadovitě se vinoucí silnicí vltavským údolím k říčnímu břehu a namísto toho najet na most rovnou po nové vozovce. Už sám návrh mostní konstrukce vzbudil velkou pozornost, a to i v zahraničí. Ve 30. letech byl na výstavách v Paříži a Lutychu oceněn jako „krásný most Evropy“, 150metrové rozpětí jeho největšího oblouku mu dalo přívlastek „brána do nebe“. Některé prameny uvádějí, že téměř nový most (dokončen byl v roce 1943) chtěli nacisté na konci války vyhodit do vzduchu, aby zabránili postupu americké 3. armády od západu. Ta se však na základě dohod se SSSR zastavila na vltavském břehu tvořícím demarkační linii a u mostu po dva týdny čekala na sovětské jednotky. Nezničení mostu tedy nakonec ocenili sami Němci, jejichž jednotky přes něj prchaly do amerického zajetí. Ne všem se to přitom podařilo, po osvobození se na „sovětském“ břehu stal most svědkem znásilňování německých žen vojáky a sebevražd jejich mužských příbuzných.

V té době stál vedle nového mostu (a spíš skoro pod ním) jeho předchůdce, empírový řetězový most postavený v roce 1848 Vojtěchem Lannou (stavitelem a mecenášem; jmenuje se po něm ulice na pražském nábřeží Ludvíka Svobody, na jejímž konci sídlí Poštovní muzeum – i když s adresou Nové mlýny). Ten měřil jen necelých 160 metrů a vedl nízko nad hladinou Vltavy, takže by byl při napuštění Orlické nádrže potopen. Jako technická památka byl proto v roce 1960 rozebrán a o patnáct let později znovu sestaven mezi obcemi Stádlce a Dobřejičky, nad řekou Lužnicí.

Na známce vidíme oba mosty ještě vedle sebe, tedy někdy v nedlouhém údobí jejich společné existence mezi lety 1943 a 1960. Předlohou byla zjevně dobová fotografie, kterou rytec Václav Fajt přepracoval liniovou kresbou, takže známka do jisté míry vypadá jako ocelotisková, i když je ve skutečnosti zhotovena osetem. Autorem výtvarného

návrhu je Milan Bauer, který je podepsán i pod návrhem nedávno vydané známky Kolesový parník Vltava.

Známka je zdařilá, jen mi připadá škoda, že výtvarník příliš akcentoval žlutou – zvlášť když nápis a nominální hodnota jsou v podobně vyznívající zlaté. V razítku je detail části staršího z obou mostů, kterému je mu věno-

vána i kresebná výzdoba obálky dne vydání, s průhledem oběma jeho vjezdovými „branami“.

FB

